

Црно злато на дохват руке

Предлажемо фабрику, у којој ће се производити органски производ, тачније - компост, који је у вртларству и повртарству већ назван „црно злато“ због својих многобројних добрих карактеристика

пријављених тимова.

На конкурс су учествовали студенти који имају нову или желе да развију постојећу предузетничку идеју, без обзира која делатност и област су у питању. Стручни жири је пре свега оцењивао колико је пројекат иновативан и да ли је одржив на тржишту, а у последњем кругу ушло је десет најбољих. Милена и Ивана, које су сличне пројекте заједнички већ радиле, углавном се базирајући на област екологије и у овогодишње такмичење су уложиле много труда и талента.

- Компостана је наша иновација, јер никада у Србији не постоји организован третман биоразградивог отпада на депонијама. При том, имамо проблем депоновања тог отпада без икаквог претходног искоришћења. Наш пројекат предлаже

Студенткиње Високе пословно-техничке школе у Ужицу, Милена Томић и Ивана Радмиловић, својом иновативном идејом „Компостане“, у оквиру Конкурса Генератор Флуо, Societe Generale банке, за студентске идеје које имају потенцијал да креирају разлику на тржишту освојиле су награду „Гигатрон“ мобилне телефоне, Moto E4 и низ других награда, чији је циљ да унапреде њихов даљи рад. До сада су заједнички осмислиле више награђених

УКОЛИКО БИ КОМПОСТАНА ПОЧЕЛА СА РАДОМ НА ДЕПОНИЈИ, ПРОИЗВОДИЛА И ПРОДАВАЛА КОМПОСТ, МОГЛА БИ И САМУ СЕБЕ ДА ИСПЛАЋУЈЕ.

да компостана буде направљена управо на депонији, односно – предлажемо фабрику, у којој ће се производити органски производ, тачније – компост, који је у вртларству и повртарству већ назван „црно злато“ због својих многобројних добрих карактеристика, каже Милена Томић, стручковни инжењер заштите животне средине и студент Мастер стручних студија Безбедност и здравље на раду.

Она каже да је идеја да се у њихов пројекат уоквири и Јавно комунално предузеће Биоктош, док би се компост могао продајти и расаднику у Севојну. „Нека врста партнерства би се могла скlopити и са школама. Могли бисмо и другим депонијама дати добар пример, јер организована производња компоста се не ради нигде у Србији. Није искључена ни могућност да касније продајемо своју технологију. Од Европске уније имамо директиву да у будућности вршимо третман органског отпада на месту настанка, односно – на депонији, где га сада одлажемо. Тим пре,

што се тиче Европске уније, имамо апсолутне пролазе за извоз оваквих органских производа. Не бисмо имали никакве сметње да се то тржиште касније развија, а да се производ пласира ван нашег региона, каже Милена.

Студенткиње су у свом пројекту предвиделе и уштеду депонијског простора,

која је изузетно важна, не само за Ужице. „Истражујући за овај пројекат дошли смо до информације да су милиони потребни за додатно проширење наше депоније и да је то један од важних еколошких проблема. На жалост, за само шест и по година рада, она је напуњена отпадом, а предвиђено је

да једна депонија ради минимум тридесет година. То је велики проблем. Управо овим пројектом, ми бисмо на самој депонији, тамо где су сировине изградили фабрику. Ништа не бисмо морали да допремамо, јер би фабрика радила у оквиру тела депоније. Оптимистички ћу рећи да сматрам да постоји велика шанса да овакви пројекти у будућности заживе, посебно зато што то намеће и Европска унија. У области екологије заиста има

научила јесте да, ма колико пројекат био озбиљан увек морамо да дамо и ту дозу опустошости, самопоуздана, харизме како би своју идеју успели уопште другима да представимо. Конкретно ми као млади иноватори и пре свега студенти за овај пројекат можемо да понудимо своје знање, искуство у производњи новог производа, али нам је наравно потребна подршка од стране инвеститора, привредника који би могли ову

идеју да препознају као добру и да са финансијске стране уложе у њу. Такође такву врсту подршке очекујемо и од различитих пројекта финансијских нпр. од ЕУ или локалних пројеката који улажу у еколошки одрживе идеје. Морам да напоменем, да ово није први пројекат који колегиница и ја пишемо, а посебно нам је драго што је сваки од њих остао запажен и вреднован кроз различите награде, које пружају посебну мотивацију.

Управо кроз писање оваквих пројеката, сматрам да смо успеле да промовишимо

такмичењу, десет тимова финалиста пред стручним жиријем, медијима, предузетницима и инвеститорима имали су прилику да презентују своје идеје и тако се изборе за неке од вредних награда.

-Лекција коју сам научила јесте да, ма колико пројекат био озбиљан увек морамо да дамо и ту дозу опустошости, самопоуздана, харизме како би своју идеју успели уопште другима да представимо. Конкретно ми као млади иноватори и пре свега студенти за овај пројекат можемо да понудимо своје знање, искуство у производњи новог производа, али нам је наравно потребна подршка од стране инвеститора, привредника који би могли ову

и откријемо еколошке потенцијале града Ужица за које имамо жељу да у будућности

буђу озбиљно схваћени и искоришћени, истиче Милена.

Ивана Радмиловић, студент Основних студија инжењерства заштите животне средине, каже да је поноса на успех који су остварили, као и на тим чији је део.

- Такође осећам обавезу да на овоме не станемо, Милена и ја се можемо без лажне скромности похвалити великим еколошком свешћу, љубављу и оптимизmom када је у питању очување наше природе. Награде за сваки пројекат до сада дају нам додатни ветар у леђа да наставимо са иновацијама у својој бранши. Сам улазак у финале и презентовање идеје пред стручним жиријем и публиком, за нашу идеју је већ довољна промоција и успех, а освајање награде партнера, мобилног телефона, додатно потврђује да ова иновација може имати сјајну будућност.

Ана Милошевић

пројекта, а планирају да у том правцу наставе. На овогодишњем, последњем такмичењу на којем су учествовале, успех су оствариле у конкуренцији 169